

Funck Jensen: Retsforbundet kan tiltræde Lovforslaget vedrørende Paaligning af Indkomst- og Formueskat til Staten; det indeholder en Indrømmelse til visse Skatteydere, ganske vist kun til en begrænset Del af Skatteyderne, men det er dog et Skridt i den Retning, som vi gerne vil, og vi vil anbefale, at man gaar videre i Retning af at lette Byrderne for Skatteborgerne i dette Land.

Til Lovforslaget om Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten til Staten samt af den overordentlige Indkomstskat af Aktieselskaber, kan jeg ikke give min Tilslutning. Der er fremsat mange gode Betragtninger, mange rigtige, kritiske Betragtninger med Hensyn til dette Forslag under den Debat, der har fundet Sted her i Eftermiddag, men jeg synes, der mangler en principiel Linie i disse Betragtninger, og jeg vil derfor tillade mig at fremsætte Retsforbundets principielle Syn paa Skatter paa Indtægter og Formuer.

Vi ser saadan paa det, at der stort set kan skelnes mellem to Former for personlige Indtægter og Formuedannelser, nemlig retmæssige og uretmæssige. De retmæssige er dem, der har deres Oprindelse i værdiskabende, nyttigt Arbejde, som foregaar under fri Konkurrence. Saadanne Indtægter er efter vor Mening personlig Ejendom, og de bør efter vor Mening være skattefri. De uretmæssige Indtægter er saadanne, der ikke udspringer af den enkeltes værdiskabende Arbejde, men derimod af hans Evne til i Kraft af et Monopol, af en økonomisk Særret, at tilvende sig en Del af andres Arbejdsudbytte. De fleste af disse Monopolindtægter vil efter min Mening falde bort under fri Konkurrence, og af de faa Monopolindtægter, som den fri Konkurrence ikke kan neutralisere, bør det offentlige tage en saa stor aarlig Afgift, at ingen privat Erhvervsinteresse kan gøre sig til gode af Monopolet. Jeg tænker her væsentligst paa det endnu opretholdte Jordmonopol, der bestaar i, at private som Indtægt og Formuestigning kan indkassere ikke alene Frugten af deres personlige Arbejde, men ogsaa af den Værdiforøgelse af Jorden, som Samfundets Vækst og Konjunkturerne skaber.

Vort økonomiske Program er ganske enkelt dette, at vi vil sikre det individuelle Menneske Ret til Frugten af dets eget Ar-

bejde helt og fuldt, ubeskaaret af Skatter, medens vi vil sikre Samfundet Indtægten af de Værdier, der ikke skabes af den enkelte, men af alle i Fællesskab.

Dette høje Ting har et væsentligt Medansvar for den kaotiske Blanding af Arbejdsindtægter og Monopolindtægter, der under de nuværende Samfundsforhold gør det umuligt at skelne mellem retmæssige og uretmæssige Indtægter. Saa længe disse Forhold varer, og de vil vare, saa længe Danmarks Rigsdag lovgiver efter Interesser i Stedet for efter Principper, kan det kun bero paa et Skøn, om Skatteforhøjelser som de nu foreslaaede væsentligst rammer Arbejdsindtægter eller Monopolindtægter. Der er dog efter mit Skøn ingen Tvivl om, at de i stor Udstrækning rammer Arbejdsindtægter, og det er i og for sig tilstrækkeligt Grundlag for at gaa imod det forelagte Forslag. Men hertil kommer yderligere, at vi anser disse Skatteforhøjelser for at være den daarligst tænkelige Maade at klare den forhaandenværende Situation paa.

Det er med en mærkelig, jeg vil næsten sig fræk, Selvfølgelighed, Staten altid opfinder og paalægger Befolkningen nye Skatter, hver Gang den er i Forlegenhed. Var det ikke paa sin Plads, at dette høje Ting foregik Skatteyderne med et godt Eksempel og slog ind paa en helt ny Politik, som bedst kan betegnes med det ene Ord: Skattestop. Hvis ikke den megen Tale om Folkestyre blot skal være Fraser, maa den Praksis, hvorefter Rigsdagen, Udvalgene, Regeringen og Embedsmændene administrerer en stadig voksende Del af Befolkningens Indtægter, høre op. Det er den modsatte Vej, vi skal.

Den brede Strøm af Bevillinger, der flyder igennem Finansloven, af Tilskud og Understøttelser, der i meget stor Udstrækning betales af de samme, som nyder Bevillingerne, bør standses jo før jo hellere. Og der er nok at skære ned paa. Jeg nævner som Eksempel Administrationen, Militæret og Tysklandsbrigaden, der aldrig burde være afsendt. Der er naturligvis mange andre Felter, blot Viljen til Skattestop er til Stede. At Finansministre ikke har en saadan Vilje, er desværre en Kendsgerning. For den Sags Skyld kunde det ærede Medlem Hr. Thorvil Kristensen godt være fulgt med over i den socialdemokratiske Regering, hvis Fi-